

Faatal eller slet ingen af de Sager, som kommer til Behandling i Boligretten. Der maa saa de Forligsmæglere, som af Borgerrepræsentationen er udvalgt, og som har Sæde i et Forligskammer, træde i vedkommendes Sted. Men alligevel er disse Lægdommere Embedsmænd og oppebærer et ret betydeligt aarligt Vederlag. Jeg tror dog ikke, det gaar an at affatte Lovbestemmelser af den Betydning, som her er Tale om, paa en saa løs — jeg kunde fristes til at sige saa jasket — Maade.

I § 12 siges det, at alle Lejespørgsmaal henhører under Boligretten. Borgerrepræsentationens Udvalg har foreslaaet, at alle Lejespørgsmaal skulde afgøres af Boligretten, men man har dog indset, at det gik ikke, saasom Forligskamrene dog ogsaa skal have en Virksomhed. Men nu siges det altsaa, at alle Lejespørgsmaal henhører under Boligretten; denne skal paadømme alle Tvistigheder o. s. v., som opstaar i Anledning af Boligspørgsmaal. Men den skal vel ikke paadømme de Sager, man er kommet overens om ved Forligskamrene? Saaledes som Bestemmelsen i § 12 er affattet, er der egentlig ingen Plads for Forligskamrenes Virksomhed. Jeg ved for øvrigt ikke, om Sagerne skal gaa direkte til Forligskamrene, eller om de skal passere Boligretten. Det synes at fremgaa af visse Bestemmelser i Lovforslaget, at Boligretten og Forligskamrene er af hinanden uafhængige Institutioner, hvad der i og for sig ogsaa er det naturlige, medens et enkelt Sted, hvor der tales om Fordelingen af Sagerne til Forligskamrene, kunde tyde paa, at Boligretten skal være den Instans, hvortil Sagerne skal afleveres. Klarhed paa dette Punkt er der ikke.

I § 13 staar der, at enhver Lejekontrakt skal forelægges Forligskammeret. Selv om Parterne er enige, kan Forligskammeret henvise Sagen til Boligretten, naar den finder, at Lejen er urimelig høj efter Lejlighedens eller Lokaleets Beliggenhed, Beskaffenhed eller Benyttelse, eller den finder, at Lejeren paa anden Maade forurettes. Det er virkelig en overordentlig vid Beføjelse, som her gives Forligskamrene. Derfor maa man have Klarhed over, hvad der menes, naar det siges, at der skal være Enighed derom. Maa jeg spørge, om dette Udtryk Enighed skal dække over Enstemmighed, for jeg synes, det er et rimeligt Krav, at der er Klarhed, naar der er Tale om noget saa betydningsfuldt som det, vi her er inde paa.

Jeg vil ogsaa bede Ministøren oplyse

mig om, hvad Mening er med § 14, næstsidste og sidste Stykke. I næstsidste Stykke staar der: „Har Manden forladt Hjemmet, er Hustruen berettiget til at fortsætte Lejemaalet.“ Og i sidste Stykke staar der: „Overgaar Lejemaalet til Hustruen, vil hun, hvis Manden ikke forlader Hjemmet, paa Grundlag af en af Boligretten afsagt Dom kunne faa Manden udsat ved en Fogedforretning.“ Hun kan faa Lejligheden overdraget, fortsætte Lejemaalet, naar Manden forlader Hjemmet, og saa siges der videre, at hvis han ikke gør det, kan hun paa Grundlag af en af Boligretten afsagt Dom faa Manden udsat ved en Fogedforretning. Jeg tror, at den højtærede Minister ganske roligt kunde udsætte en Præmie for den, der kunde løse denne Rebus; men en Forklaring maa der formentlig være derpaa.

Jeg gaar videre til § 16. Her finder man, at Boligretten faar Adkomst til at omstyrte indgaaede frivillige Overenskomster om Huslejens Størrelse; den skal ved Dom eller Kendelse kunne nedsætte Lejen. Det var det, som den ærede socialdemokratiske Ordfører i saa høj Grad glædede sig over. Men saa er der stillet op som Modstykke, at Boligretten ogsaa skal have Adgang til at sætte Lejen op, naar Ejeren ikke fuldt ud har benyttet sig af de Muligheder for Lejeforhøjelse, som Lovgivningen har aabnet ham. Altsaa, hvis der er en Ejer, som ikke ønsker at forhøje Lejen i sin Ejendom, har Boligretten — ja, det staar der virkelig i dette vidunderlige Lovforslag — Adgang til at paatvinge ham en Forhøjelse. Jeg spørger ærede Medlemmer, om de ikke tror, at det er en Attrap uden noget som helst Indhold, og jeg vil henvise til, at der i § 34, sidste Stykke, findes en Bestemmelse om, at „for saa vidt den den 1. November 1924 gældende Leje er fastsat ved frivillig Overenskomst mellem Ejer og Lejer uden at være godkendt af et Huslejenævn, forbliver den gældende for den Lejer, som har indgaaet Overenskomsten, saa længe Lejeren bebod det lejede.“ En saadan Bestemmelse skal der være Adgang til at sætte i Kraft udenfor København; jeg synes, at man i København havde et billigt Krav paa den samme Hensynsfuldhed.

Videre siges der i § 18, at „ingen Opsigelse fra Ejeren Side er gyldig uden Forligskammerets eller Boligrettens Godkendelse“, og saa fortsættes der: „og skal inden 8 Dage forelægges denne“, det vil altsaa sige Boligretten. Men hvis nu Forligskammeret, hvor Sagen jo først skal